

tes, at det er en Capitalbeskatning. Nationens productive Evne formindstes derved; thi det er ganske naturligt, at Den, der seer sin Arv beskattet, ikke af den Grund undlader at tage Indtægten af den ham tilfaldne Formue, f. Ex. i det første Aar, hvorved han kunde blive i Stand til at bære den Skat, der affortes ham; han betragter ligefrem sin arvede Capital som nedsat med Skattebeløbet, og det vil derfor i de allerfleste Tilfælde befinde sig at være en ligefrem Beskatning af Capitalen og ikke af den årlige Indtægt, som Capitalen giver, i hvilket Tilfælde jeg vilde finde det at være en hensigtsmæssig Beskatning. Særligt vil jeg tillade mig at fremhæve, at der blandt Toldafgifterne er enkelte, som ere i den Grad trykkelige under den nuværende Krigsbeskatning, at jeg ikke troer, at det i Tidens Længde gaaer an at fastholde dem. Vort Toldsystem kan vistnok ikke i Almindelighed siges at være enten for høit anlagt eller i nogen særlig Grad at ramme den mindre Formuende, tværtimod mener jeg, at man ved en Sammenligning med andre Landes Toldsystemer vil finde, at vi endnu i denne Henseende befinde os i en bedre Stilling end flere andre Lande; men der er dog enkelte af de her toldbestattede Gjenstande, paa hvilke denne Afgift hviler saa tungt, og som ere i den Grad Gjenstand for den store, den meest trængende Mængdes Forbrug, at det i mine Tanker slet ikke gaaer an at blive staaende ved disse Beskatningsnormer. Som saadanne Gjenstande skal jeg navnlig fremhæve Kaffe og Sukker, der ere Forbrugsgjenstande, som for den almindelige Befolkning ere endne vigtigere end Kjøb, fordi den Fattige slet ikke kan undvære navnlig Kaffe, og det er en meget betydelig Afgift, der nu hviler paa denne Gjenstand, som Følge af Krigstolden.

Der er endnu en Ting, som vel ikke ligefrem kan siges at høre under Toldbeskatningen, men som dog staaer i nøie Forbindelse dermed, og som ikke kan lettes for den indenlandske Beskatning, medmindre Tolden paa den tilsvarende udenlandske Vare nedsættes, og Finantserne lide et betydeligt Tab i den indenlandske Forbrugsafgift. Denne Gjenstand er Brændeviin. Man kan fra et almindeligt finantseelt Standpunkt sige, hvad man vil i

Maadeholds- og Afholdenhedsretning o. s. v., det kan dog ikke nægtes, at i dette Land, saaledes som Forholdene ere, er Brændeviin ingen Brugsartikel, men en Nødvendighedsartikel for Menigmand, og det kan ikke nytte Noget at tænke paa ved en højere Beskatning at formindste Forbruget saameget, som man under andre Forhold maatte ansee det for ønskeligt. Det har viist sig, at Brændeviinsforbruget herstillaands er meget stort, uagtet den høie Beskatning og den høie Skat, der opkræves deraf, tilveiebringes hovedsagelig af de Folk, der ere mindst istand til at svare den. Det er imidlertid et meget betydeligt Indtægtsbeløb, som Finantserne have ved den i Anledning af Krigen for saa Aar siden stedsfundne forsøgede Beskatning af disse Gjenstande, og jeg seer ingen Udvei i den nærmest liggende Periode, af 10 Aar omtrent, til at blive fri for den, undtagen ved en ny Skatteform.

Det vil, af hvad jeg her har tilladt mig at fremhæve, allerede fremgaae, at jeg ikke er nogen ubetinget Effer af Indkomstskatten, saa at jeg skulde betragte den som et Universalmiddel for Afløsning af alle andre bestaaende Skatter; dette er ikke min Mening. Jeg troer, at Indkomstskatten er hensigtsmæssig til at supplere det bestaaende Skattesystem og tilstede Modificationer deri i de Retninger, hvori det meest trænger til Endring, men jeg kunde ingensinde give min Stemme til at lade Indkomstskatten afløse den allervæsentligste Deel af de bestaaende Afgifter. Heller ikke vedkjender jeg mig en saadan Kjærlighed til en Indkomstskat, at jeg skulde ønske nu at see den indført, uden at der var en virkelig Nødvendighed for dens Indførelse, og jeg troer derfor, at det er nødvendigt for dem i det Mindste, der dele min Anskuelse, ligesom jeg har fundet det nødvendigt for mig, at klargjøre sig, hvorvidt Situationen for Dieblisset er saaledes, at vi kunne undgaae Indkomstskatten, eller ikke. Jeg for mit Vedkommende — det skal jeg forud erklære — er kommen til det Resultat, at vi ikke kunne undgaae den, om jeg end paa den anden Side maa tilstaae, at, naar jeg kunde faae Alt her i Landet til at gaae saaledes, som det vilde være stemmende med min Anskuelse om det Rigtige, saa troer jeg, at den kunde undværes; men,